

Valóban föltámadt!

Az Úr Jézust, Poncius Pilátus helytartóságának ideje alatt keresztre feszítették. Ez a szégyenletes halálnem mélyen megingatta a tanítványok hitét Jézusban, ahogy a mi hitünk is nap, mint nap meginog a sok szörnyűség láttán, mely végigvonul világunkban.

Ennek ellenére röviddel halála után, ugyanezek a tanítványok meghirdetik Jézus föltámadását. Nemcsak azt, hogy tanítása, személye és „ügye” örökérvényű, mint egy nagy tanítóé vagy vallásalapítóé. Személyes, testben való föltámadását állítják. *A keresztfeszített Názáreti Jézus megdicsőült testében új életre támadt* - hirdetik.

A tanítványok „a Tizenegy” Péterrel az élen (Júdás öngyilkos lett, így ekkor már csak tizenegyen vannak a testületben), Jakab, az „Úr testvére”, több mint 500 tanítvány és Pál, az Egyház kezdeti üldözője azt tanúsítják, hogy a Föltámadt Jézus valóban megjelent nekik. Azt állítják, hogy egyedül a Föltámadottal való találkozás űzte el kétségeiket.

Jézus sírját üresen találták. „A föltámadást egy napig, egy óráig sem lehetett volna Jeruzsálemben hirdetni, ha az üres sír nem lett volna általánosan elfogadott tény”. Az üres sír természetesen önmagában nem bizonyítéka a föltámadásnak, csak arra utaló jel. Az üres sír a föltámadás mikéntjét világítja meg: Jézus Krisztus testi módon támadt fel.

A föltámadásba vetett hit gyökeresen megváltoztatta a tanítványok gondolkodását és életét. Jézus tragikus sorsát új fényben látják: megértik, hogy mindennek „így kellett” történnie az Írásokban található örök üdvösségterv szerint. A szétzilált, rejtőzködő kis csapat egyszerre nyugodt biztonsággal kezdi hirdetni a növekvő üldözés ellenére, hogy a Názáreti Jézus valóban föltámadt.

A Föltámadott tanúi közül sokan, Péter, Pál, Jakab „az Úr testvére” történelmileg biztosan életüket adták hitükért. A történelemből tudjuk, hogy rövidesen milliók fogadták el a Föltámadt Jézust. Minden üldözés, minden igényes követelmény ellenére.

És fogadják el azóta is, ma is, szerte a világon. Szent Pál apostol azt írja: „Ha Krisztus nem támadt fel semmit nem ér a hitünk.” Krisztusba vetett hitemet megmutatja, hogyan viszonyulok a Húsvét, a feltámadás ünnepéhez. Néhány évtizede két Húsvétot ünneplünk, ilyenkor tavasszal a világban. A keresztények és a pogányok Húsvétját.

A keresztényekét, akik hinni tudják Krisztus feltámadását és életüket is ehhez igazítják. A feltámadásból ered a hitünk. A hitoktatás, a bérmlás, a vasárnapi szentmise értelmetlen lenne a feltámadás nélkül. Ha nincs feltámadás, akkor nincs örök élet, nincs értelme jónak lenni, nincs reményünk sem. Jézus feltámadása adja meg hitünk értelmét és forrását.

A pogányok húsvétja nem más, mint a hagyományok tartása: locsolkodás, ünnepi ebéd, jó ételek, italok, wellness hétvége, és a húsvéti nyúl ezer árnyalata.

A bárány és a tojás húsvéti jelképek. A nyúl nem jelképe a keresztényeknek. Jézus a bárány, akit feláldoztak bűneinkért. A tojás is a feltámadás jelképe. Ahogy a kis csibe feltöri a kemény héjat, és kijön az életre, jelképezi Jézus sírból való kitörését, életre támadását.

Mi keresztények ki tudjuk mondani Szent Pál apostollal: „Ha Krisztus nem támadt fel, akkor semmit nem ér a hitünk.” De ki tudják-e mondani a hitet visszaautasítók: „Már pedig, ha Krisztus valóban feltámadt, akkor nem ér semmit a hitetlenségem.”

Áldott, békés, szeretetben megélt húsvéti ünnepet kívánok minden jó szándékú lakosnak Bejagyertyánoson,

Haller László
plébános